

Његови вршњаци су увелико у пензији, али не и најискуснији и најутицајнији члан владе канцеларке Ангеле Меркел који, према последњем истраживању јавног мњења, бележи рекордну подршку Немаца – чак 70 одсто. Министар финансија Волфганг Шојбле (73) представља легенду немачке политике, упркос томе што у Европи, а нарочито у Грчкој, има све више критичара његове политике строге фискалне контроле и финансијског стезања каиша.

Када је Шојбле први пут постао посланик Бундестага, давне 1972, Хелмут Кол је још био само премијер покрајине Рајнланд-Пфалц, а Меркелова се тек припремала да матурира. Син пореског саветника из Фрајбурга одмалена је добро баратао бројевима, а после доктората из области права није желео да буде ревизор, већ улази у политику. За његов вртоглав успон пресудно је било то што га је Кол, када је постао канцелар 1984, позвао да му буде шеф Канцеларске службе.

Шојбле постаје сива еминенција немачке политике, и то у пресудним временима. Он је био својеврсни менаџер уједињења две Немачке, потом главни креатор заједничке европске валуте, а на крају и аутор идеје о Европи у две брзине. Уз Жан-Клода Јункера, он је једини европски политички диносаурус који је учествовао у кључним догађајима у

ЕУ у минулих 25 година а и даље је на власти.

Важио је за Коловог „принца престолонаследника”, па га је 1998. и наследио на челу ЦДУ. Али, убрзо се, због афере око тајних добровољних прилога странци, повлачи са свих функција. Кол је тада бранио само себе, а Меркелова је једноставно обојицу немилосрдно „пустила низ воду” и преузела кормило странке. Од тада Шојбле више не разговара са Колом, док са Меркеловом није пријатељ али раде заједно из осећаја да су неопходни једно другоме. Она је све урадила да он 2004. не постане председник Немачке, али га је потом поставила за министра полиције, а касније финансија. Његов огроман утицај у странци уједно је и претња њој, будући да би могао да је сруши уколико би она ишла противно његовим наумима који се тичу евра и финансија.

За његове биографе, он важи за „најбољег немачког канцелара који никад није изабран”. Додуше, то би порекли борци за људска права, који истичу да је као министар полиције у зениту рата против тероризма предлагао да се законски одобре циљана убиства осумњичених терориста, као и да је подржавао озлоглашени амерички затвор Гвантанамо.

Упркос томе што није успео да постане канцелар, Шојбле не одустаје од политике. У томе га није спречило ни то што је ментални болесник на њега пуцао 1990, због чега је и данас у инвалидским колицима. Ни погоршање здравственог стања усред грчке дужничке кризе није га натерало да се повуче с места чувара немачке касе, у чему је, каже, немилосрдан. Грци су то најбоље осетили.

(Политика)